

— Ох, синко, — обърна се тя към Тото, който вече лакомо сърбаше топлата попара — корав лебец и изварка, полета с вряла солена водица, — как ли ще идеш на това пусто училище. То какъв студ е! Ще ми премръзнеш, майка.

— Хайде, хайде, недей го глези. Студ не студ, нека върви да се учи, говедото, — обърна се сърдито Вуте.

— Ами къде е училището, бе Вуте! Я си помисли — час бие детето до там! Пустия му наш колибарски живот!

— А, лошо му е на тоя чист въздух! Я го гледай, на прасе прилича, зачервил се като чукундур.

— Да му се не знае и чистият въздух и сичкото, — промърмори гузно стрина Вутевица и помилва Тото по рошавата глава.

Тото мълчаливо сърбаше попарата и бързаше.

— Па слушай, хей, — обърна се баща му към него, — като минеш през Заини колиби, отбий се да кажеш на Коле, да ми донесе кожата. Чу ли?

— Нека мине пряко, бе човече, защо да се отбива през Заини колиби. Къде ти са пустите му Заини колиби!

— Да се отбие . . . Каква му е работата. Ловци излизат. Ще ми намерят белката. Аз